

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

กฎหมายเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งสิ่งหนึ่งในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในสังคม นอกเหนือจากศีลธรรม วัฒนธรรม ศาสนาและจารีตประเพณี ซึ่งมุ่งหมายจะให้คนในสังคม อยู่ร่วมกันอย่างสันติ มั่นคง เพื่อให้ประชาชนได้สร้างสรรค์ความเจริญงอกงาม กฎหมายจึงมีทั้งข้อห้ามสำหรับพฤติกรรมบางชนิดที่จะกระทบกระเทือนความสงบและมั่นคงของสังคม และยังมีข้อบังคับให้ปฏิบัติหากใครฝ่าฝืนไม่เชื่อฟังก็จะถูกกฎหมายบังคับ โดยบทบังคับที่รุนแรงที่สุดสำหรับสังคมนั้นก็คือ กฎหมายอาญา ซึ่งจะมิบทลงโทษที่กระทบต่อสิทธิเสรีภาพและชีวิต ร่างกายของบุคคล ซึ่งในอดีตเมื่อมีการกระทำความผิดขึ้น รัฐจะเข้ามาทำหน้าที่ในการลงโทษ วัตถุประสงค์ในการลงโทษในสมัยนั้น เป็นไปเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนเพื่อลงความเจ็บแค้นจากฝ่ายที่ถูกกระทำ โดยใช้หลัก “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” ใครทำสิ่งใดมาก็จะได้สิ่งนั้นกลับคืน ต่อมาก็ได้มีการพัฒนาแนวความคิดในการลงโทษ โดยมองว่าบุคคลผู้กระทำความผิดสามารถกลับมาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อีก หากได้รับการเยียวยา แก้ไข ฟื้นฟู และมีการสนับสนุนให้รัฐดูแลผู้กระทำความผิด โดยคงไว้ซึ่งสิทธิขั้นพื้นฐานสำหรับความเป็นมนุษย์ด้วย

สำหรับเด็กนั้น ในอดีตรัฐได้พิจารณาถึงความรู้ผิดชอบชั่วดีของเด็กเป็นสำคัญ ดังได้ปรากฏในประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ว่า “ถ้าเด็กอายุยังไม่ถึงเจ็ดขวบกระทำความผิด ท่านว่ามันยังไม่รู้ผิดและชอบอย่าให้ลงอาญาแก่มันเลย” อย่างไรก็ตามสำหรับเด็กที่มีอายุมากกว่านี้ ก็จะมีการพิจารณาโทษโดยศาลจะพิจารณาเสียก่อนว่าเด็กนั้นมีสติพอที่จะรู้สึกผิดชอบชั่วดีถึงสภาพและการกระทำผิดกฎหมายนั้นหรือไม่ ถ้าหากว่าไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีจะได้รับโทษที่ไม่รุนแรงมากนัก แต่สำหรับเด็กที่เข้าใจในสิ่งที่ตนเองทำนั้นจะถูกส่งไปอยู่โรงเรียนดัดสันดาน เพื่อให้เด็กได้รับการสงเคราะห์เยียวยาและแก้ไขแทนที่จะให้จำคุก

ต่อมาได้มีการเรียกร้องถึงสิทธิสำหรับเด็กมากขึ้น โดยสหประชาชาติได้เห็นว่าเด็กที่เกิดมามีสิทธิและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน แต่เนื่องจากเด็กๆ เหล่านี้ยังไม่สามารถดูแลตัวเองได้ จึงควรได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสม ซึ่งสหประชาชาติได้ให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติตัวต่อสิทธิเด็กและเยาวชนจึงพยายามที่จะร่างอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights

of the Child) ขึ้น เพื่อให้มีผลบังคับใช้อย่างจริงจังแก่รัฐที่ให้การรับรอง อนุสัญญาดังกล่าวร่างเสร็จในปี ค.ศ. 1989 และมีผลบังคับใช้ในวันที่ 2 กันยายน ค.ศ. 1990 ซึ่งถือเป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่บัญญัติรับรองสิทธิของเด็กที่สมบูรณ์ และเป็นที่ยอมรับในนานาประเทศ โดยได้กำหนดข้อตกลงอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่เป็นรัฐภาคีเป็นสมาชิกอยู่ ซึ่งเด็กในที่นี้รวมถึงเด็กที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดด้วย

เมื่อรัฐได้เข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแล้ว ยังต้องผูกพันตามกฎหมายแห่งกรุงปักกิ่ง (Beijing Rule) ขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งได้กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำเกี่ยวกับการดำเนินกระบวนการยุติธรรม กฎนี้ได้ปรับปรุงให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายและเจตนารมณ์ของระบบคดีเด็กและเยาวชนในทุกส่วนของโลก ซึ่งได้กำหนดเป็นเงื่อนไขขั้นต่ำที่สหประชาชาติยอมรับไม่ว่าจะอยู่ภายใต้ระบบใดก็เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในวัยกำลังพัฒนาได้รับการดูแลช่วยเหลือเป็นพิเศษทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และพัฒนาทางสังคม มุ่งเน้นที่จะให้เด็กได้รับผลประโยชน์สูงสุดเป็นประการสำคัญ

ในเบื้องต้นประเทศไทยได้มีแนวคิดในการจัดตั้งศาลเด็กก่อน โดยได้แนวคิดมาจากต่างประเทศ จึงได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเนื่องจากเห็นว่าไม่ควรที่จะลงโทษเด็กเพื่อเป็นการแก้แค้นหรือลงโทษเด็กเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่น แต่ควรพิจารณาเด็กเป็นคนๆ ไปว่าควรลงโทษหรือใช้วิธีการอย่างไรจึงจะทำให้เด็กกลับตนเป็นคนดีได้ หรือถ้าปรากฏว่ามีวิถีทางที่จะทำให้เด็กกลับตนเป็นคนดีได้โดยไม่ต้องลงโทษศาลก็ควรลงโทษให้ผิดไปจากผู้ใหญ่ แต่ในชั้นจับกุม สอบสวนนั้นยังคงต้องกระทำแบบเดิม เฉกเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติกับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่

จนกระทั่งประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ในปี พ.ศ. 2533 จึงมีการพัฒนาแก้ไขเป็นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ฉบับปัจจุบัน เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาดังกล่าวและให้เป็นไปตามกฎหมายมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติในการบริหารกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก ค.ศ. 1985 (กฎหมายแห่งกรุงปักกิ่ง Beijing Rules) ในส่วนของการสอบสวนของเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้เสียหายและพยานไว้ในมาตรา 133 ทวิ ซึ่งแยกออกมาจากการสอบสวนโดยทั่วไป

ซึ่งในชั้นร่างกฎหมายฉบับนี้มุ่งถึงเด็กที่เป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศเท่านั้น โดยรัฐมองว่าเด็กเหล่านี้ควรได้รับการดูแลเป็นพิเศษ เนื่องจากได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจมา เด็กเหล่านี้จะมีแผลเป็นในจิตใจมากอยู่แล้ว หากต้องถูกกระบวนการยุติธรรมสอบปากคำหรือ

สืบพยานเหมือนกรณีปกติก็จะไปตอกย้ำจิตใจเด็ก จนมีคำกล่าวว่าเด็กที่ถูกข่มขืนยังต้องถูกข่มขืน ยังต้องถูกข่มขืนซ้ำจากกระบวนการยุติธรรมอีกด้วย

โดยการสอบสวนเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้ต้องหาพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มิได้มีบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนไว้โดยเฉพาะ จึงให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้ด้วยผลแห่งมาตรา 6 มาใช้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งในมาตรา 134/2 ให้นำการสอบสวนเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้เสียหายและพยาน มาตรา 133 ทวิ มาใช้โดยอนุโลม

มาตรานี้ได้บัญญัติให้คดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สามปีขึ้นไป ในการถามปากคำเด็กไม่ว่าจะเป็นผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนแจ้งให้นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ หรือพนักงานอัยการอยู่ในการถามปากคำเด็กด้วย โดยกำหนดสถานที่ที่เป็นสัดส่วนพิเศษจากห้องสอบสวนหรือห้องพิจารณาคดีโดยทั่วไป เนื่องจากไม่ต้องการให้เด็กไปปะปนกับบุคคลอื่นๆ ให้กระทบจิตใจหรือสวัสดิภาพของเด็ก และนอกจากนี้พนักงานสอบสวนจะต้องจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงซึ่งสามารถนำออกถ่ายทอดได้อย่างต่อเนื่อง (วิดีโอเทป) ไว้เป็นหลักฐาน เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการได้รับการกระทบจิตใจจากการต้องเปิดเผยความซ้ำๆ ในเรื่องเดียวกัน โดยการใช้นักจิตวิทยาและเสียงตั้งแต่ในชั้นสอบสวน และมานำเสนอในชั้นศาลเพื่อการค้นหาความจริง ส่วนคดีที่มีอัตราโทษต่ำกว่าสามปี จะให้มีการถามปากคำแบบพิเศษได้ก็ต่อเมื่อเด็กหรือเยาวชนนั้นร้องขอให้มี

ภายหลังได้มีการเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เกี่ยวกับการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญาด้วยเหตุผลว่า จำนวนบุคลากรที่เป็นนักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์มีไม่เพียงพอ ซึ่งหากต้องรอให้สหวิชาชีพ ก็จะทำให้คดีล่าช้า ซึ่งในเรื่องเกี่ยวกับการถามปากคำเด็กนั้นมีการเสนอให้แก้ไขอยู่สองประเด็น คือ

1) มาตรา 133 ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาด้วยการจำกัดประเภทคดีเฉพาะที่มีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างแรงและกำหนดให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในการแจ้งให้เด็กผู้เสียหาย หรือพยานทราบถึงสิทธิดังกล่าว

2) มาตรา 134/2 กรณีเด็กเป็นผู้ต้องหาบทบัญญัติที่ใช้ปัจจุบันกำหนดให้มีบุคคลซึ่งกลุ่มสหวิชาชีพพร้อมกันทุกคน ถามคำให้การ เว้นแต่กรณีจำเป็น ซึ่งทำให้ล่าช้าไม่คล่องตัวเนื่องจากกฎหมายให้รัฐจัดหาทนายความแก่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กไว้แล้ว จึงสมควรปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยกำหนดเฉพาะคดีที่มีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างรุนแรง ต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ หรือพนักงานอัยการอยู่ร่วม

ในการถามคำให้การผู้ต้องหาเด็กที่อายุไม่เกินสิบแปดปี เว้นแต่เด็กไม่ประสงค์จะให้มีบุคคลดังกล่าว

โดยได้มีการบัญญัติมาตรา 133 ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสองใหม่ ซึ่งเหลือเพียงฐานความผิดดังต่อไปนี้ ที่ให้มีทนายวิชาชีพเข้าร่วม

- 1) ความผิดเกี่ยวกับกบฏ
- 2) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการชุลมุนต่อสู้
- 3) ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ
- 4) ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์
- 5) ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- 6) ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก
- 7) ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ
- 8) คดีความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีร้องขอ

ซึ่งฐานความผิดที่กำหนดไว้นี้ เห็นว่าเป็นการคุ้มครองจะเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้เสียหายและพยานเท่านั้น แต่สำหรับเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้ต้องหานั้นเนื่องจากเป็นผู้กระทำผิดในบางครั้งเด็กอาจทำไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการ ทำไปด้วยความฉกฉวยฉวยจึงควรได้รับการคุ้มครองในด้านสภาพจิตใจและร่างกาย ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่ง และเมื่อพิจารณา ร่วมการเสนอให้แก้ไขมาตรา 134/2 ที่ต้องการให้มีทนายวิชาชีพเข้าร่วมเฉพาะในคดีที่มีผลกระทบต่อจิตใจเด็ก และหากเด็กไม่ประสงค์จะให้ มีบุคคลดังกล่าวก็ไม่จำเป็นต้องให้มีทนายวิชาชีพเข้าร่วมก็ได้ ซึ่งเท่ากับว่าในคดีใดแม้จะมีกฎหมายบัญญัติไว้ ว่าให้มีทนายวิชาชีพเข้าร่วม แต่หากเด็กไม่ต้องการก็ไม่จำเป็นต้องมี ซึ่งเท่ากับว่าแม้จะเป็นคดีที่มีผลกระทบต่อจิตใจของเด็กหรือเยาวชน แม้ไม่มีทนายวิชาชีพก็สามารถทำได้โดยไม่ผิดกฎหมาย อีกทั้งกฎหมายในเรื่องการรับฟังพยานหลักฐาน ในตอนนี้ได้มีการแก้ไขปรับปรุงใหม่คือ ในมาตรา 134/4 วรรคท้าย กฎหมายในปัจจุบันแม้การถามปากคำเด็กจะไม่สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ ก็อาจทำให้ศาลไม่ยกฟ้องในคดีนั้นได้ หากมีพยานหลักฐานอื่นที่สามารถรับฟังได้ ซึ่งจะส่งผลให้การถามปากคำเด็กไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร เด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหาจะถูกละเลยมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องเหตุจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง กฎหมายได้เปิดช่องให้สามารถอ้างเหตุจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งได้ หากไม่อาจรอทนายวิชาชีพ โดยเป็นการกระทำเพื่อความสะดวกสบายของตนเอง

5.2 ข้อเสนอแนะ

เป็นที่ยอมรับว่า เด็กนั้นถือเป็นวัยที่ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่ ให้ความรัก ความอบอุ่นจากผู้ใหญ่ แต่เมื่อสภาพสังคมในปัจจุบันได้มีความเปลี่ยนแปลงไป ผู้หญิงและผู้ชายมีสิทธิที่เท่าเทียมกัน อดีตที่ผู้ชายจะต้องเป็นผู้ออกไปทำงานเลี้ยงครอบครัวก็ได้เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งในปัจจุบันผู้หญิงส่วนมากได้ออกช่วยทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเช่นเดียวกัน และปัจจุบันปัญหาการหย่าร้างก็มีเพิ่มมากขึ้น ทำให้เด็กเกิดกลายเป็นเด็กมีปัญหา หันหน้าค้นหาบุคคลที่เรียกว่า “เพื่อน” มากกว่าที่จะเป็นผู้ปกครอง ซึ่งการจะทำให้สิ่งใดของเด็กในบางครั้งการตัดสินใจย่อมเกิดความผิดพลาด และเมื่อเด็กได้เดินทางพลัดพลั้งกระทำความผิดไป ย่อมที่จะสามารถกลับมาเป็นคนดีได้หากสังคมและครอบครัวเป็นกำลังใจและให้อภัย

การดำเนินคดีอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนแตกต่างจากการดำเนินคดีกับผู้ใหญ่ เนื่องจากรัฐไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการลงโทษเด็กเพื่อเป็นการแก้แค้น หรือเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่น แต่พิจารณาเห็นว่าเด็กนั้นสามารถกลับตนเป็นคนดีได้ การถามปากคำเด็กถือเป็นขั้นตอนกระบวนการในเบื้องต้นที่เด็กต้องเผชิญหน้าด้วย ซึ่งถือเป็นด่านแรกสำหรับการเยียวยาเด็กและเยาวชน แต่ปัญหาที่พบอยู่ในปัจจุบันนี้อาจเป็นตัวผลักดันให้เด็กปฏิเสธการเยียวยานั้น อีกทั้งเพื่อให้การคุ้มครองเด็กและเยาวชนสอดคล้องกับมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติ ผู้เขียนจึงมีความคิดเห็นดังนี้

1. จากการศึกษาพบว่าในปัจจุบันการถามปากคำเด็กและเยาวชนในฐานะผู้ต้องหา บัญญัติให้มีทนายความเข้าร่วมในการถามปากคำด้วย โดยใช้มาตรา 134/2 ประกอบ มาตรา 133 ทวิ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีการกำหนดความผิดมูลฐานที่มุ่งเน้นสำหรับเด็กที่เป็นผู้เสียหายและพยานเป็นหลัก จึงทำให้การถามปากคำเด็กและเยาวชนในฐานะผู้ต้องหาไม่ได้รับการคุ้มครองในส่วนของการถามปากคำเท่าที่ควรจะได้รับตามวัตถุประสงค์ของการดำเนินคดีสำหรับเด็กและเยาวชน จึงเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวให้มีทนายความเข้าร่วมในการถามปากคำเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดอยู่ในพระราชบัญญัติฯ นี้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการปฏิบัติระหว่างเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้ต้องหา และผู้เสียหายกับพยาน โดยบัญญัติฐานความผิดสำหรับเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้ต้องหาต้องมีทนายความเข้าร่วมในการถามปากคำเด็กที่มีอัตราโทษอย่างต่ำสามปี ให้พนักงานอัยการใช้ดุลยพินิจว่าจะเป็นผู้ถามปากคำเด็กเองหรือให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้ถาม เพื่อที่จะได้เก็บประเด็นคำถามให้ครอบคลุม และสามารถประกอบเป็นพยานหลักฐานในชั้นศาลได้ เพื่อที่ศาลจะได้ไม่ต้องมีการถามเด็กซ้ำอีก อันจะเป็นการตอกย้ำในสิ่งที่เด็กได้เคยกระทำผิดมา ซึ่งในบางคำถามที่เห็นว่าอาจจะมีผลกระทบหรือตอกย้ำจิตใจของเด็กก็ให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคม

สงเคราะห์เป็นผู้ถามเพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองในการถามปากคำซึ่งเป็นกระบวนการในเบื้องต้นของกระบวนการยุติธรรมที่จะต้องเผชิญ

2. ในกรณีที่การถามปากคำเด็กและเยาวชนสหวิชาชีพเข้าร่วมในการถามปากคำไม่ครบทุกวิชาชีพ ก็ไม่เป็นผลให้การสอบสวนเสียไปทั้งหมด หากปรากฏว่ามีพยานหลักฐานอื่นที่สามารถรับฟังได้ พนักงานอัยการก็สามารถนำคดีมาฟ้องได้ อันจะส่งผลให้การถามปากคำเด็กไม่ได้รับการเอาใจใส่จากเจ้าพนักงานเท่าที่ควรจะได้ เด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหาอาจถูกละเลยมากยิ่งขึ้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับการคุ้มครองสิทธิตามที่พึงควรจะได้รับเมื่อเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม การถามปากคำซึ่งทีมสหวิชาชีพเข้าร่วมการถามปากคำไม่ครบ ให้ถือว่าการถามปากคำนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อการสอบสวนของพนักงานสอบสวนจึงไม่ชอบ ให้ถือว่ามิได้มีการสอบสวนในคดีนั้น พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในคดีที่มีการสอบสวนก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120